

var av. Elin Björg og Rasmus vóru bæði einastu hjástøddu fadrar hjá Hanusi. Eitt blóðmørsyndur til barnadóp i Keypmannahavn, hevði Rasmus ikki upplivað áður, og har var eingin endi á ymiskum útgávum av søgum, sum hann borðreiddi við tá og til ymisk høvi seinni.

Tíðin hjá okkum í Danmark skuldi enda summaríð 1977, og nú doyri Elin Björg um várið. Rasmus velur at flyta heim við børnunum, og tey fótaðu sær væl, fyrst hjá mammuni og ommuni Rigmor undir Varða og síðani í egnum húsum, sum Rasmus bygdi í nánd. Hann var ikki húsasmiður, men tað var í allar matar valaverk, framúr avrik, tá húsini vóru liðug og har trivust hann og børnini. Sum eg dugdi á at skyna, dugdi hann alt handverk. Rasmus fekk arbeiði í Andveikraverndini - seinni í Nærverkinum sum húsa-vørður. Hitti mong og øllum dāmdu hann bæði starvsfelagar og brúkarar. Nú arbeiddi eg í Kriminalforsorgini, og kortini gav Rasmus onkrum av mínum møguleika fyri at koma í praktik og ganga sær til handa. Tað er nú hann eisini fer at klippra myndir. Tær vóru vælumtóktar, og nátturumyndirnar vóru sera neyvar, sera vælumhildnar og ikki frá fremmandum. Hann var altíð virkin. Tað var meðan børnini vóru spælisystkin, at Rasmus hoyrði uppi okkara gerandisdag. Og júst tí tað var tann parturin av lívinum, hann hoyrði til, so var hann verandi ein vinur. Seinni fekk hann nýggja familju og ein son, Torkil, sum hann eisini var sera errin av. Helt seg eiga trý "praktfull" børn. Hvørja ferð vit hittust, so var tað sum, at tað bert vóru fáir dagar síðani seinast. Samrøðan og søgurnar hjá Ras-

mussi komu sum framhald. Hann fekk eitt stikkorð ella fekk bara eyga á meg, og so var søgan har, júst sum hjá mammu hansara. Eg var ein havnakona úr Klaksvík, ið búði á Argjum - eitt bygdafrell í allari viðskipilígeit. Havnin var hansara, hóast hann eisini hevði søgur um havnamenn- og kvinnur. Men tað var onki við "vit og tit". Sum eg minnst tað, vóru søgurnar rættiliga óskyldugar og altíð stuttligar, ongatið forrendar. Hann gav lötuni litir. Í skrivandi stund kemur mammubeiggin, keypmaðurin Andrias Restorff mæ til hugs. Vit vóru til handils og knappiliga sigur hann við dótttrina Bergtóru. "Dugur mamma tín at binda høghælaðar skóleistar?" Bergtóra stóð sum Kárus, og Andrias legði aftrat: "Omma mín í Elduvík dugdi so sera væl at binda høghælaðar skóleistar."

Nú eru tey øll farin og trupult man vera í dag at finna ein havnamann/konu í tvey ættarlið.

"Hann egnar seg ikki til at vera deyður", soleiðis orðaði Rasmus seg um onkran, sum eg ikki minnst, hvør var. Somu orð kunnu nú brúkast um Rasmus. Havnin verður ikki aftur, tað hon var, meðan Rasmus gekk í Havnar gøtum og á konditarínum, men tað verður stuttligari, har hann er, og nú hevur hann eisini Hjørleiv Kúrberg at hjálpa sær.

Tankarnir leita til børnini og abbabørnini, sum hann altíð hevði í huganum og var so fegin um. Jesus fylgi honum og verði hjá tykkum!

Karin Kjølbro

reini idyllur við Hornaánni beint undir húsunum, búi í allar ættir, tarvafjosi og Amba, sjónleiki í stovunum, føsturlávint, nýggjársbáli og nógvum tónleiki.

So verða vit vaksni og fara hvør í sína ætt. Hvør við sínum ryggsekki fullum av livaðum lívi, sum viðhvørt tyngir teg so nógv, at tú noyðist at steðga upp og tømja burtur úr ryggsekkkinum, fyri at orka víðari.

Rasmus var allar sínar dagar eitt arbeidsgrev.

Vit sóu hann fara spurtandi gjøgnum Havnar gøtur. Títta gongulagið minti um tað hjá pápa-beiggjanum "Mús", og nú ið Rasmus var pensjóneraður, helt hann áfram við sínum hegnigu hondum. Umbygdi tey vøkru húsini fleiri ferðir, plantaði blomstur og gjørdi springvatn. Hann gjørdi pappírsklipp, og bað tú hann hjálpa sær, var bara hálvtað orð, so hevði hann keypt tilfar og var í sving.

Terassir, umbyggingar, endurnýtsla av lutum og tilfari, portur, altanir, innrætting, og seinasta stórarbeiðið hjá honum var at gera prýðiligu frisørsalongina hjá unnustini gjøgnum 20 ár, Mariu, frá kjallara til kvist.

Hvørt kvöld, tá hann legði seg at sova, vildi hann vita, hvat hann skuldi gera í morgin.

Tað er mæ ófatiligt, at eg í dag standi og baki kakur til ervið hjá sær. Tú fekst stutta sjúkraregu. Farvæl, góði Rasmus. Hvíl í friði. Jesus troysti tykkum øll.

Oddvør

“Eg sakni teg sáran, góði Rasmus”

Eftir Jústinus Eidesgaard

Deyðin spyr ikki um lov, deyðin kemur, tá ið tað passar honum, og vit standa øll hjálparleys og hyggja at. Og deyðin spurdi heldur ikki eftir, tá ið hann kom eftir Rasmus leygarnáttina um tvey tíðina. Tað vardi heldur ikki meg, at tað var seinastu ferð vit báðir prátadu saman, tá ið eg vitjaði hann á landssjúkrahúsinum á G4, 12 tímar frammanundan og vit avtalaðu at siggjast aftur mánadagin, tá eg lovaði at koma á vitjan. Klokkan trý um náttina sendi kona Rasmus, Maria, mæ eini boð yvir telefonina, har hon stutt skrivaði, at nú var Rasmus farin heim til Haran.

Fram dagar okkara 28 ára gamla vinalag. Vit vóru tilkomnir, tá ið vit møttust og báðir høvdu nógv brúk fyri hvørjum øðrum. Báðir royndu at fóta sær á edrúu leiðini, eftir at hava roynt lívið í invaliderandi rúsdrekkamisnýtslu. Vit høvdu brúk fyri hvørjum øðrum, og hetta vinalagið gjørdist ikki sum vanlig vinalag. Hetta vinalagið bleiv við at vera tætt, og tað gekk neyvan vika,uttan at annar av okkum setti seg í samband við hin. Og soleiðis var tað, helt fram til tað seinasta. Eg siti sum Kárus, tankarnir renna aftur og fram í einum hurlivasa. Sorgin yvir, at eg ongantið siggi hann aftur, blandast saman við øllum teimum óteljandi góðu lötunum, vit hava havt saman.

Eg má taka í hárið, royta meg, jú hetta passar, hann er deyður. Í gjár fór eg eini ørindi í SMS, oguttan at vita av tí, hugsaði eg, tá ið eg nærkaðist kaffistovuni, man Rasmus vera her í dag? Og so bankaði deyðans veruleiki meg upp á pláss aftur. “Hann er also deyður, Jústinus!

Eg siti við telefonini í hondini. Hugsu um sær mongu ferðirnar hann hevur ringt, altíð skund, altíð okkurt upp á hjarta og onkuntíð stuttligur eisini. Eg kendi Rasmus betri enn tey flestu, og eg kendi hann ikki bara sum stuttligan. Hann var eisini ógvuliga djúpur og gjørdi sær tankar um lívsins álvarsligu síður. Um ævinleikan. Og so kom ivin, man tað vera eitt lív eftir deyðan, eru vit ikki bara burtur? Og so vendi hann á einum tallerki og sá fyri sær, hvønn hann hann fór at hitta hinumegin. Onkran hermdi hann eftir og onkran fortaldi hann góðar um. “Eg veit ikki, um eg egni meg at vera deyður,” segði hann hugsunnarsamur. Og so reksaði hann upp, hvønn hann

ikki tímdi at møta beinanvegin, og hvønn hann fór beinleiðis at uppsøkja. Og so spurdi hann meg um, hvussu tey trúðu í India. Eg og konan høvdu verið í India og ferðast fyri fimm árum síðani. Eg segði við hann, at flest indarar trúgva á reinkarnatiónina, og tað vil siga, at tey hava livað nógv lív. “Um hatta passar, segði eg, so kemur tú at møta nógvum foreldrum, nógvum konum, nógvum børnum í ævinleikanum, sum tú hevur verið saman við í fyrra lívum.” Og Rasmus mutaði í móti og spurdi um tað ikki kann vera meira einfalt. “Hví ikki bara eitt lív? Og eg svaraði uppgevandi. “Eg veit ikki, eg minnst ikki fleiri lív, eg minnst meg ikki at hava vera deyðan enn.”

Telefonin liggur enn í hondini. Seinasta samrøðan millum meg og Rasmus var 31. januar 2020 klokkan 14.05. Lítle løtu seinni var eg á vitjan á Landsjúkrahúsinum og vit avtalaðu at siggjast aftur mánadagin, og klokkan tvey um náttina var hann burtur. Eg sletti telefonnummarið 217924 úr telefonini. Hetta er fyrsti svári parturin av jarðarferðini og skilnaðinum. Tá vit lærdu hvønn annan at kenna, hevði hann 317924, hetta var áðrenn snildtelefonirnar og eg veit, at hetta telefonnummarið ringir ikki aftur við Rasmus í hinum endanum.

Hvat minnst vit so Rasmus fyri? Fyri mitt viðkomandi minnst eg hann allarmest fyri hansara stóra hjarta fyri medmenniskjunum. Um vit siga at endamálið við øllum andaligum lívi er at gerast betri til at elska onnur, tá var Rasmus hjartaligari enn tey flestu. Hann arbeiddi

meginpartin av lívinum við fólki, sum bóru brek, sum tey ikki høvdu biðið um. Hann var leingi innan andveikraverndina og síðan í mong ár sum pedellur á Eirargarði, og tú skuldi bara prøva uppá at hava eina skeiva meining um tey, sum bóru brek, so fekk tú, so hatturin passaði frá Rasmus. Hann var sterki ambassadørur teirra veiku. Hann var ein samaritanari,uttan at prædika eitt einasta orð. Hann var í Kristi,uttan at vita av tí.

Tað er mikudagur í Mammulág 1, sum var heimið hjá Rasmus. Tey eru øll har, børnini Ólavur, Maibritt og Torkil. Lítle Rasmus, sum er næstan tveir metur høgur, er til arbeiðis. Hann hevur búð hjá abbanum seinastu mánaðarnar, og tað hevur verið til ósigiliga gleði fyri Rasmus, sum hevur verið upptikin av, at hann hevur fingið nokk at eta, og at hann hevur havt tað gott. Á gólvinum eru øll

barnabørnini og ikki færri enn tvey langbarnabørn og tað triða hugnar sær í búkinum á fittu Elinbjörg, sum var einans fyra ár, tá ið eg Rasmus hittust, nú er hon 32 og ber næsta barnið. Rasmus livur í genunum á eftirkomaranum og sum er blandað saman við Højgaard av Toftum, Vestergaard úr Suðuroy og hagani til allar Føroyar. Og Maria, sum hann var djúpt forelskaður í, gongur so kvikføtt á gólvinum, og smílið sleppur fram í teimum blonku reyðu eygunum, sum hava grátið nógv seinastu dagarnar.

Hon og Rasmus finga 20 lukkulig ár saman í kærleika og stuttleika, og Rasmus fylti jalligt í lívinum á hennara døtrum, Beintu og Lindu og teirra børnum, nú pápin ikki var millum tey longur. Vit fara ikki at gloyma Rasmus, sum hevði størri umgangskreds enn tey flestu. Hann verður ikki gloymdur, hetta arbeidssama, musikalska og fitta menniskja, sum hevði so nógv talentir, og sum dugdi so væl at brúka síni talentir. Ein fyrmynd er farin, og nú skulu vit læra okkum at liva við sakninum. Men fyrst er tað kapellið og síðan Vesturkirkjan, og í framtíðini mugu tankarnir út í kirkjugarðin, skulu vit hitta Rasmus, har hann fer at sova viðsíðuna av síni elskaðu Elinbjörg og eini rúgvu av ordiligum havnamonnum og eini líka stórarí rúgvu av fittum bygdafrellum, sum hann elskaði eins “liden-skabeligt” og havnafólk.

“Eg fari at sakna teg Rasmus, tað var gott, at vit báðir hittust.x

”J